

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6385/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је старалац ББ из ..., а чији је пуномоћник Миодраг Дроздовски, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 978/19 од 08.08.2019. године, у седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 978/19 од 08.08.2019. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж 978/19 од 08.08.2019. године, одбијена је жалба туженог Града Београда, као неоснована, и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 83673/10 од 08.06.2017. године, којим је одбијен предлог туженог Града Београда за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом тог суда П 83673/10 од 14.04.2011. године, а тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове понављања поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против наведеног решења тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 412., у вези члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 83673/10 од 14.04.2011. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да он има право

закупа на неодређено време на двособном стану бр. .. у приземљу зграде у Ул. ... бр. .. у ..., површине 43 м², који је власништво туженог и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.875,00 динара, а тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси. Тужилац је у наведеном стану рођен и у њему је живео као члан породичног домаћинства своје мајке, пок. ВВ, последњег носиоца станарског права, све до смештаја у Дом за децу и омладину ометену у менталном развоју у Београду, имајући у виду да је потпуно лишен пословне способности. У уговору о коришћењу стана бр. ../89 од 16.02.1989. године, по ком је носилац станарског права на предметном стану била покојна ВВ, тужиочева мајка, тужилац није уписан као члан њеног породичног домаћинства, што, по мишљењу суда, не утиче на његово право да у својству закупца на неодређено време настави са коришћењем предметног стана, сходно одредби члана 9. став 4. Закона о становању, јер је то последица неукости и стања психичког здравља његове мајке, која је такође била лишена пословне способности и стављена под старатељство.

Тужени је, преко заступника, поднео суду предлог за понављање правноснажно окончаног поступка на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, јер је пронашао нови доказ – сагласност Социјалистичке Републике Србије – Града Београда – Управе за имовинско-правне послове V-03 бр. ../89 од 30.01.1989. године, да мајка тужиоца, ВВ, са заједницом становања Општине Стари Град може закључити уговор о коришћењу предметног стана у својству носиоца станарског права, издату на захтев ВВ од 30.01.1989. године. Пошто је тужилац рођен 1985. године, закључак туженог је да је његова мајка у моменту подношења захтева била пословно способна, јер је лишена пословне способности тек 1992. године, што значи да је она имала могућност да захтева да у уговор о коришћењу стана буде унет и њен малолетни син, што иста неспорно није учинила.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно закључили да сагласност наведена у предлогу туженог за понављање правноснажно окончаног поступка није нови доказ, у смислу одредбе члана 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, на основу кога би за туженог могла бити донета повољнија одлука да је употребљен у ранијем поступку, па је предлог туженог за понављање поступка правилно одбијен.

Одредбом члана 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за њу могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек против правноснажне одлуке, чија је сврха отклањање одређених недостатака у погледу чињеничног утврђења на коме је заснована одлука која се предлогом одбија, као и повреда одредаба парничног поступка. Овај ванредни правни лек има за циљ поновно расправљање спорних питања и доношења правилне и законите одлуке.

У конкретном случају, чињенице и докази које тужени истиче, односно прилаже у предлогу за понављање поступка, не могу се сматрати новим у смислу одредбе члана

422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку, јер се ради о исправи која је, од дана пријема, у поседу туженог, што значи да се не ради о новом доказу за који тужени није знао или да, без своје кривице није могао да зна.

Из наведених разлога, неосновани су наводи ревизије туженог да је његов захтев за понављање правноснажно окончаног поступка неправилно одбијен.

Одлуку као у изреци, Врховни касациони суд је донео на основу одредбе члана 405. став 1., у вези члана 412. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**